

Alumnes que creen escola

Uns 8.000 estudiants amb discapacitats físiques o psíquiques segueixen l'escolarització en classes ordinàries

DANI VILÀ / Girona

● Les aules catalanes tenen més de 37.000 alumnes que tenen unes necessitats educatives especials, segons dades del Departament d'Educació. Això repre-

senta prop d'un 4% del total dels alumnes. D'aquests estudiants, uns 8.000, són alumnes que tenen algun tipus de discapacitat però que segueixen l'escolarització dins de l'aula ordinària. L'arrelament his-

tòric que hi ha a Catalunya en la promoció de l'escola inclusiva situa el Principat entre les zones capdavanteres en l'aposta perquè les persones discapacitades puguin integrar-se en una aula. El govern de

la Generalitat aposta per mantenir la política d'integració dels alumnes amb alguna discapacitació a l'escola convencional i aportar els recursos econòmics i humans per facilitar-ne la integració.

La gran majoria d'alumnes amb necessitats educatives especials són estudiants que estan en situacions socials o culturals desfavorides, que representen 21.554 escolars. A aquesta xifra encara cal sumar-hi els 7.500 alumnes que arriben al país i necessiten una educació específica per aprendre català, per tal que l'idioma els serveixi com a primer instrument d'integració.

Segons dades del Departament d'Educació, uns 8.000 estudiants més des de segon cicle d'educació infantil i fins a batxillerat i cicles formatius segueixen l'escolarització a l'aula malgrat tenir alguna discapacitat. El grup més nombros és dels que tenen alguna discapacitat psíquica, amb 4.422 alumnes que estan escolaritzats, almenys en part, en centres ordinaris. Un miler més d'alumnes amb trastorns de personalitat o conducta i un altre miler d'estudiants amb discapacitats motrius són els altres col·lectius amb què es potencia i fomenta l'escola inclusiva. Psicosis i autisme (217 alumnes), problemes d'audició greus (696), deficiències visuals greus (315) o síndrome de Down (247) són les altres discapacitacions amb alumnes a l'escola ordinària.

La coordinadora del servei d'atenció a l'alumnat motriu de l'escola d'educació especial de Girona, Carme Pujol, afirma que «cal estudiar cada cas i

sempre cal pensar en el millor per a l'alumne». Considera important el suport que els centres d'educació especial poden oferir a escoles i instituts i certifica que habitualment «el grau d'èxit de l'escolarització inclusiva és molt alt».

La directora general d'atenció a la comunitat educativa de la Generalitat, Isabel Darder, certifica la voluntat del Departament d'Educació de mantenir els programes que permeten la inclusió de persones discapacitades a l'aula. Darder remarca la tradició que hi ha a Catalunya amb aquesta línia i subratlla «els grans professionals que hi ha al país en educació especial». En aquesta línia, la responsable d'Educació avança que el departament «té la voluntat d'estrenger més els llaços amb les escoles d'educació especial», perquè els seus professionals facin l'acompanyament dels alumnes amb alguna discapacitació en fer el pas cap a les aules convencionals. Darder certifica la dificultat de fer un pla a llarg termini «perquè les discapacitats són un panorama canviant, però la voluntat és atendre tants alumnes com sigui possibles». Darder també esvaeix qualsevol dubte i sosté que les escoles d'educació especial continuaran sent necessàries «perquè hi ha pluridis- capacitats que difícilment podem integrar a l'aula ordinària».

L'Eduard, ahir a la tarda, a casa seva davant de l'ordinador, mentre estudiava els apunts d'història de l'art. / D.V.

«Les barreres se les imposa cadascú»

● L'Eduard Carreras de Llagostera és un exemple d'èxit de l'escola inclusiva. Acaba de fer 18 anys i malgrat que té distròfia muscular que l'obliga a anar amb cadira de rodes està cursant segon de batxillerat. Des dels vuit anys va combinar l'escola d'educació especial de Palau de Girona amb la classe ordinària. Aquest règim compartit es va allargar fins a acabar l'ESO, amb una mitjana d'un set de nota. L'Eduard tenia clar que volia continuar amb el batxillerat. La complexitat d'aquests estudis va suposar que el curs passat comencés el primer curs a l'institut de Llagostera. Inicialment, es va planificar fer els dos cursos de batxillerat en quatre anys, però el curs passat va aprovar les set assignatures que feia en la primera convocatòria. Ara cursa les tres que no va fer de primer i quatre de segon amb l'objectiu d'acabar el batxillerat en tres anys.

Una taula circular i l'ajuda d'un ordinador portàtil per prendre apunts amb més rapidesa són les úniques diferències amb la resta de companys. «Com que feia escola compartida ja coneixia els companys des de petits i tant ells com els professors sempre m'han ajudat

molt, i el suport de la família és vital», afirma l'Eduard. En l'última prova d'economia ha tret la millor nota de la classe, per bé que també suspèn —com tothom— alguns exàmens. Per la seva inclusió en una aula ordinària, té una educadora social que l'ajuda en tasques que per la seva discapacitació no pot realitzar, com posar-se la jaqueta o anar al lavabo. El suport que ha rebut considera que ha estat clau per seguir una vida escolar normalitzada i té clar que «les barreres se les imposa i se les treu cadascú». També té clar que el seu cas ha estat acceptat amb normalitat per a tota la comunitat educativa i afirma: «Sóc un més de la classe.»

Encara li queda un any per decidir, però no té clara quina carrera li agradaria cursar. Pedagogia o psicologia l'atrauen força però també es planteja fer un cicle formatiu de grau superior. De fet, un dels temors és la selectivitat. «Et donen un temps i jo escric més lent, em caldria alguna hora més per fer-ho», explica. «No em canso mai de somiar», sosté l'Eduard, que, com a pròxim repte, s'ha marcat obtenir el carnet de cotxe per guanyar més independència quan surti de gresca.

El bisbe de Lleida, contrari al trasllat de les obres d'art de la Franja, renuncia per problemes de salut

S.P. / Barcelona

● Problemes de salut. Aquest és l'argument que ha donat el bisbe de Lleida, Francesc Xavier Ciuraneta, al Vaticà per presentar la seva renúncia. En un comunicat, Ciuraneta expressa que el seu estat de salut «no li permet complir adequadament i com voldria el seu deure pastoral». El seu successor heretarà el litigi amb Bar-

bastre-Montsó per l'art de les parròquies escindides de la Franja de Ponent.

El bisbe Ciuraneta s'ha emparat en el cànon 401 paràgraf 2 del Codi de Dret Canònic per presentar al papa Benet XVI la seva renúncia. Ara ha d'esperar que el Vaticà accepti la demanda i nomeni directament el seu successor o triï un administrador diocesà que dirigeixi la

diòcesi fins que no es nomeni un nou bisbe. Ciuraneta, de 67 anys i nascut a la Palma d'Ebre (Ribera d'Ebre), va estar hospitalitzat el mes de gener passat per una insuficiència respiratòria i pateix una malaltia crònica. Va arribar a bisbat de Lleida l'any 1999, després d'haver estat bisbe de Menorca durant 8 anys. En la Conferència Episcopal Espa-

nyola és membre de la comissió de pastoral.

Francesc Xavier Ciuraneta, sempre ha defensat que les 113 obres d'art que reclama des de fa més d'una dècada el bisbat de Barbastre són propietat de Lleida. Es basa en documents que corroboren que el Bisbat va comprar aquestes obres però que mai han estat tinguts en compte. Al Bisbat de Llei-

da esperen ara la resolució dels recursos presentats davant del Tribunal de la Rota i del ple de la Signatura Apostòlica perquè les obres no es traslladin. El delegat diocesà de patrimoni del Bisbat de Barbastre, Alfonso Milián, va reclamar ahir que el successor de Ciuraneta tingui «un tarannà i una actitud positives» per accelerar el retorn de les peces.

EL PROTAGONISTA

FRANCESC XAVIER CIURANETA
BISBE DE LLEIDA

Sempre s'ha mostrat contrari al trasllat de les obres que vol el bisbat de Barbastre